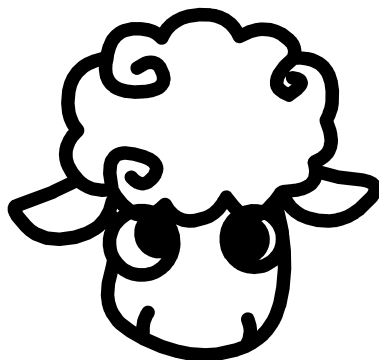

Studentské katolické společenství
„SALAŠ“

Rumunsko 2005

(23.8 – 3.9.)

1.den - 23.srpna	- 3 -
Starobrno	- 3 -
Budapešť	- 3 -
2.den - 24.srpna	- 3 -
Pejsánci.....	- 3 -
Mafiáni	- 3 -
Vzhůru	- 4 -
V horách	- 4 -
První vrchol	- 4 -
Koupání	- 4 -
3.den - 25.srpna	- 5 -
Botožrout	- 5 -
Všude voda	- 5 -
Táboření	- 5 -
4.den - 26.srpna	- 5 -
Nalehko	- 6 -
Na Vrcholu	- 6 -
5.den - 27.srpna	- 6 -
Krásný ráno	- 6 -
Pláně	- 6 -
6.den - 28.srpna	- 7 -
Povodeň	- 7 -
Silnice	- 7 -
Vesnice	- 7 -
Pod širák	- 8 -
7.den - 29.srpna	- 8 -
Díky za každý nový den	- 8 -
Hřeben	- 8 -
Dolů	- 8 -
Sedlo	- 9 -
Salaš	- 9 -
8.den - 30.srpna	- 9 -
Capatinii	- 9 -
9.den - 31.srpna	- 9 -
Cestou, necestou	- 9 -
Podél vody	- 10 -
Vaideani	- 10 -
10.den - 1.září	- 10 -
Stopující autobus	- 10 -
Setkání s medvědem	- 10 -
Svatý obrázek jako odsmráďovač do auta	- 11 -
Taxík levnější než vlak	- 11 -
Specialitu? Příště už raději ne!	- 12 -
Jak nám bezdřák záviděl	- 12 -
11.den - 2.září	- 13 -
Ráno před policií	- 13 -
Kolik jazyků umíš, tolikrát jsi člověkem	- 13 -
Domů!	- 13 -

1.den - 23.srpna

Starobrnno

Máme sraz v Brně v 15:15, rychlík na Budapešť jede nějak po třičtvrtě. Abych se vyhnul EC, IC, SC, vlakům, jakožto šinkanzenu, pendolinu, tégévé a tak podobně, cestuji z východních Čech už od rána. V Brně na vlakáči mám hod'ku čas, tak se rozhoduji řádně dodržet pitnej režim. Pivo tu na nádraží točej fakt pod míru. A ani záchody nemaj zadáčo. Před pokladnama stojí sem tam človíček s batohem. Aha, to jsou členové naší výpravy, jen se dosud někteří neznaj. Nějak se slezem dohromady a vyrážíme na nástupiště. Přijíždí rychlík, sedáme do něj, náš vagón nemá kupéčka, ale dělené čtyřsedačky u oken. Celkem pohoda, jen sedíme vedle kuřáckého oddělení:-)

Budapešť

Do Budapšti přijíždíme na čas. A to je asi chyba, tak pro jistotu asi půlhodiny čekáme, než náš vlak pustěj na nádraží. Mezi tím vlakem projdou děcka asi stejně starý jak my a lákaj nás na prohlídku Budapešti. Za tři hodiny toho opravdu stihnem hodně. Ale aspoň nám dávaj zadáčo mapu. Jednu. Z nádraží míříme hlavní cestou až k řece. Děsně daleko. Hlavně s tím, co má člověk na zádech. (asi to váží tunu, no to ne, jen necelých 25 kg). U vody vidíme most, naproti na kopci něco pozoruhodného, už nevím co, na druhé straně hrad či zámek. Za ty sedřený paty to zrovna moc nestálo (blbý nový boty), ale zas lepší než bejt celou dobu na nádraží. Vracíme se zavčasu. Kdosi vymyslel, že doplníme do lahví vodu. Stále pořád někdo hledá kohoutek s vodou. Končí to během na jedenáctou kolej, odkud má odjíždět náš rychlík. Nic tu není, za chvíli něco dorazí. Chcem nastoupit, ale není to ono. Nakonec nás nádražáci poslali přes koleje kamsi jinam. Ještě že nemusíme podchodem, naštěstí tu žádej není. S trochou zpoždění, ale přeci vyjíždíme. Jedem přes noc, tak se pokoušíme spát. Otravujou nás hraničáři, chtěj pasy, když viděj, že jsme Češi, dávaj pokoj. Jen na hranicích ztvrdneme celou věčnost. Ještě si posunout hodinky na místní čas a dál spát. Kolem šestý vystupujem v Simerii.

2.den - 24.srpna

*„Kdo neskáče není Čech, hop, hop;
Kdo neštěká není pes, haf, haf.“*

Pejsánci

Je ráno, je čas na snídani. Shazujem bágly na perón a lovíme, co nám maminky dobrého strčily do batůžků. Jakmile se objevila bábovka, a že byla dobrá, přihnalo a přikulhalo se hejno pejsánku a začali domloutvat směnný obchod. Za trochu jídla a podrbání nabízeli opravdu velké množství blech. Nedali jsme se. Konečně odjížděl náš osobáček. Jel velmi, ale velmi pomalu, zato po dvoukolejně trati. Po dvou hodinách kodrcání, kolem desáté přistáváme v Petrošani. Chvilku okukujem nádraží, vydáváme se přes nadchod do města. Přicházíme na jakési náměstíčko. Přímo proti nám je asi banka se směnárnou. Omyl, není. Ta je v uličce napravo. Zjišťujem kurz a debatujem před směnárnou, kolik vyměnit.

Mafiáni

Do naší debaty se zapojuje i směnárník. Postupně tak ví vše, co potřebuje. Netrvá to dlouho a přichází jeho kamarád a hned nám nabízí svůj mikrobús. Souhlasíme, co nám také zbývá, že ☺ Z prohlídky města tak bohužel nic není, jen Pepa stačil zaběhnout do lékárny a pořídít si nějaké to papání pro bacily. Mikrobús kličkuje silnici mezi dírami. Jsme u dolní stanice lanovky, taxikář by nás rád dovezl až k nějaké chatě (Cabana Rusu), ale od ní bychom museli

pěšky. Koukáme na cenu lanovky, je děsně směšná, ale i tak se mezi námi našli hamouni, co by radši pěšky, klidně, ale ať mi nesou batoh. Lanovka je dvousedáčka, akorát pro člověka a bágl.

Vzhůru

Nevím proč, ale jedu až jako poslední. Pevně držím batoh, opravdu bych nerad, aby skončil kdesi v křoví a borůvkáři se radovali z neobvyklého úlovku. Taky by bágl mohl spadnout na tu kočku, co seděla u sloupu a číhala na myš. Ale kdyby spadl ve správný okamžik a zasáhl myš, kočka by měla ušetřenou práci. Před vrcholem stojí jakási hotelová vila, zeje asi prázdnotou. Její čas je asi v zimě. Kousek od ní je mezistanice lanovky. Teď tu chlapíci dávají prkna a v zimě tu vesele budou mrznout lyžaři. Konečně nahoře, sesedám, batoh chytá Pavel. Rozhlížíme se do kraje. Pod námi chata a vysílač Cabana Rusu, za ním v údolí a mracích město Petrošani. No jít to až z nádraží sem pěšky, umřu zaživa s batohem na zádech.

V horách

Od lanovky jdeme pomalu vzhůru. Stojí tu pár chalup, ta největší je turistická chata, pravděpodobně s možností jídla, nějak ji míjíme, i když jsme si jasně řekli, že tu chceme koupit pohledy a tak... Pohledy u lanovky byly hrozné, ale byly. Teď už žádné nebudou. Škoda. Nalevo u lesa se pasou sametoví koníčky. Kousek od nich, u poslední chalupy a hadice s vodou sedáme a obědváme. Obědváme stále. Nad námi si hraje vrchol Paringul Mic s mlhou na schovávanou. Mlha se rozhodla hrát i s námi a přišla nás okouknout i s drobným deštěm. Chvilí se jí schováváme a snad jsme i na nějaký čas vyhráli. Pomalu jdeme vzhůru. Podle Pepi jsou nalevo od nás ve stráni dalekohledy. Asi myslí takové ty za pětikorunu pár minut. No jsou to zbytky lyžařského vleku, vedl asi až pod vrchol. Cesta nás dovedla k mapě. Údajně to je jediná mapa v Paringu. (jinou jsme neviděli). Je to spíš jen pár čar spojujících vrcholy. Jsou zde i udané časy cesty. Blbnem, děláme fotky, čučíme do kraje.

První vrchol

Dosáhli jsme Paringul Mic (xxx mnm), náš první vrchol. Stojí tu vysoká trojnožka a za sbouraným plotem asi bývala meteorologická stanice. Před námi se táhne zelený hřeben Paringu. Vidíme jen kousek, zbytek halí mlha. Ale i tak to stojí zato, nádherný pohled. I když bych teda nepohrнул pohledem dál. Někde v mlze přechází zelený koberec trávy v drsnou skalnatou zem. Užíváme hor, poskakujeme s batohy po travičce a v sedle pod kopečkem odpočíváme. Ty batohy jsou fakt děsně těžké. Za námi krásnej pohled na zelený hřeben, před námi tráva ustupuje kamení. Skáčeme z kamene na kámen až na křižovatku k jezeru ..... Je to tady docela dobře značený, ukazatele ukazují snad i správným směrem, nechybí časový údaj. Dále po hřebeni nepůjdem, stejně je to v mlze. Naše kroky vedou k jezeru. Protrhanou mlhou je z údolí slyšet cinkání oveček. Někde se nám přestává cesta líbit. Je to stále níž a níž. Zítra to všechno půjdem zas nahoru. Tábor stavíme na louce nad potokem. Pepa nás zachraňuje, omyje se jen v potoce, zbytek jde k jezeru. Je tu krásně, ale těžko bychom sem postavili šest stanů.

Koupání

Nechápu to, ale Jirka vlezl do vody raz dva. Pak Pavel, Zbyňa, to už jsem poslední kluk na suchu? Ach jo, huu, to je šok. Ale když se vyleze ven, je to nádhernej pocit. Zpět nás část jde přes hřebínek, jsou u i sem tam značky. Hledáme pastýřský útulek, je v něm stará podkova, trocha cibule, nepořádek. V táboře vaříme naši první večeři. Chutná, no jako večeře z ešusu ☺

3.den - 25.srpna

„Jó, Botožrout, to je prevít. Ten vám sežral tkaničky.“

Botožrout

Po půlnoci slyšíme venku divné zvuky. Přidává se do toho liják. No, ať si ten medvěd venku v dešti blbe, dokud nešáhne na můj stan, ven nevylezu. Někdo venku svítí baterkou (Zbyňa), nekřičí, medvěda zaplašil, nebo jej sežral... Ráno se Pepa zlobí, proč jsme mu ze stanu vzali botu. Zbyňa povídá, že ne, že mu ji tam v noci dával. Ale jen jednu. Druhá chybí. Hledám ji v kosodřevině, ne a ne ji najít. Už to vzdávám, když jsem ba ni narazil. Pepa kouká divně. V botách nejsou tkaničky. Měl by být rád, že má v čem jít a on si ještě stěžuje. Tak jsem u dal svůj provázek, má jej v botách asi doposud☺ Od týhle noci si nebudu nechávat boty v předsínce, ale přímo ve stanu. Ten smrad nějak v noci vydržím, hlavně když budu mít v čem jít. A taky nenechávat venku odpadky!!!

Všude voda

Rozděláváme oheň, jako nejlepší způsob se ukázalo, dát nad plynový vaříč dřevo a čekat, až chytne. Pomalu bude jedenáct a my už konečně vyrážíme na cestu. Škrábeme se na hlavní hřeben, přibývá mlhy, až na hlavním hřebeni jí je tolik, že z ní prší. Natahujem pláštěnky na sebe i bágly. Jdem k vrcholu Cirja. Jsou tu zatím dobré značky. Procházíme sedlem, takovou soutěskou, skály nalevo i napravo. Kdosi tu započal stavbu kamenného srubu, ale došli mu nějak síly. Cirju jsme zdolali v mlze, spíš po intuici než po značkách. Cesta se drží trošinku napravo od vrcholku hřebene. Stále lije, vůbec nás to nebaví. Přicházíme do docela velkého sedla, před námi se trčí skály, trocha sněhu a dál kopec. Kašlem na další cestu a vydáváme se po bočním hřebeni (na levé straně hřebene) do údolí. Značky tu nejsou, ale v mapě je jakási čára. Tak ňák určujem směr a jdem. Jdem níž a níž. Náhle se rozestoupila mlha. Pod námi je krásné údolí, klikatí se v něm potůček a mrkají na nás jezírka. U jednoho snad stojí stan, možná dva. Vlastně těch jezer je spousta, jsou rozeseta všude, terasovitě. Táboříme na loučce u jednoho z potůčků, kousek od jezera. Potřebujem oheň, kosodřevina je asi 50 metrů od nás na skalách. Lámeme ji, shazujem dolů, donášíme do tábora. Zakopnul jsem a všecko je v potoce. Teda dřevo, já našťestí ne. Ale v botách mám stejně mokro, propoceno. Ty ponožky za tři pětky balení od Skrblíka pro celou rodinu asi fakt moiru nenahradí☺ Počasí už je lepší, neprší a nad částí hřebene je místy modrá obloha.

Táboření

U jezera jsou tři Rumuni ve dvou stanech. Klucy a holka, nebo holki a kluk? Prej z Bukurešti a podle dva dny stejný předpovědi bude hezky. No, na internetu jsem před odjezdem četl lijáky až do konce srpna, tak uvidíme. Jirka a Pavel se koupou. Škoda, že se tak bojím vody. Ten pocit, když se z ní vyleze je báječněj, ale vlízt do ní, to fakt báječný není. Z hlavního hřebene druhou cestou přichází skupinka děcek, takovejch asi jako my. Zjišťuju kudy vede nevede cesta, prej tak tři hodinky nahoru a poslední kousek je drsnej. No, uvidíme! Skupinka mizí dole v údolí. Prej moc spěchaj. Ale měli stejně hloupou mapu jak my, jen byla asi z obchodu a ne internetu. Sušíme kolem ohně boty, trochu je připalujem, udíme oblečení. Jinak oheň rozdělávat svíčkou, benzinek a tak, to je blbost. Není nad dřevo na plynovým vaříči. Koukáme do plamenů, šumí voda, zpíváme večerku, svítí hvězdičky. Bude zítra hezky?

4.den – 26.srpna

„Ty máš někdy dobrý nápady; ale tenhle byl obzvlášť pitomej.“

Nalehko

Miša se rozhodla dneska simulovat. Asi jí parní válec přejel nohy, či co. Ale její marodění jsme velmi přivítali. Je hezky, necháváme stany a Míšu v táboře na hlídce (doufám, že nemá tvrdý spánek) a vyrážíme zdolat nejvyšší vrchol Paringu. Oproti včerejšku nám cesta na hlavní hřeben trvá chvíličku. Vždyť jdem nalehko, jen pítí, trocha jídla. Zbytek zůstal napospas medvědům (a hladové Míše☺) v táboře. Z hlavního hřebene je docela dobrý rozhled, teda oproti včerejšku. Hřeben výrazně nestoupá ani neklesá, tak ňák je to trochu dokopečka. Míjíme nějaký vrchol s kamenným mužikem na vrcholu. Taky jsme cestou narazili na velkou špinavou sněhovou placku. Koulovačka bejt musí, jinak to přeci nejde. Najednou jsme tam.

Na Vrcholu

Ani nevíme jak, ale stojíme na Paringul Mare (2519 mnm). Podle fotek, tu ještě vloni stál betonový patník, teď tu je na dva kusy. Větší kousek stojí a hrdě hlásá, že to už vejš nejde, ten menší, se válí trochu opodál. Jíme, lovíme signál, jíme, mobilujeme, jíme a fotíme se. Sluníčko nás má asi rádo a dost často se na nás směje. Pak se zas válí mlha. Radši sestupujem dolů, do sedla. Docela velké sešup. Nalevo jsou srázy do našeho táborového údolíčka, napravo pozvolna vybíhá boční hřeben, na něm salaš, ovečky. K jezerům vede značená cesta, červené kolečko. Jen to asi značili před sto lety. A cesta. No, prostě lavinovej svah prudce dolů. Ale jde to. Mít však batoh, tak asi člověk jede a zastaví se až u prvního jezera. Je tu vysloveně bordel. Asi dost se tu táboří. Všude hromady rezavejch plechovek (což takhle z nich udělat vanu a ohřát si teplou vodu a vykoupat se?) Seskakujem dolů, podél jezírek k tomu našemu. Docela blbneme, vždyť jsme bez batohů, takový krásný pocit, mít lehká záda. V basecampu čeká Miša, pojídá svoje zrníčka. Okukujem vodopád, je sice asi jen metrovej, ale pod ním je hloubka. Proč jsem se celej namydlil? Teď do toho musím znova, fuj, to je ale studený.

5.den – 27.srpna

„A nebojte se, půjdete hodně dlouho po travnatých pláních.“

Krásný ráno

Svítlí sluníčko, šimrá nás na tvářích. Vstáváme. Dnes dokonce vyrážíme kolem desáté, úspěch. V rámci možností skácame s batohem na zádech po kamenech vzhůru, kolem jezer. U posledního chytne Janču a dáváme jí hobla. Narozky, i když zpětně, se oslavit musej. Teď zmáknout ten sráz nahoru. Není to tak hrozné, asi dvacet minutek. Už pod srázem nám bylo jasná, co nás na hřebeni čeká. Mlha a zas mlha. Cesta vede nahoru, dolů, nahoru... není to nijak obtížné. Zdoláváme kopečky, sestupujem do sedel. Skupinka pěti Čechů z Třebíče nás pokládá za cestovku. Prej k jezerům se nemáme bát jít dlouho po pláních. To byla fakt dobrá rada. Jen to po těch pláních nechtělo jít tak děsně moc dlouho a taky víc rozumět rumunský mapě. Ti dobří Čecháčci si také krátili cestu házením petard. Někdy preventivně proti medvědům, někdy aby byla sranda. Tož, možná to časté hromobití nebyla bouřka. Jen doufám, že to také nebyl ani medvědí poplach. Člověk si nevybere, buď zásah bleskem, nebo sežráním medvědem. Těžkej to úděl poutníka.

Pláně

Před kopcem potkáme nějaké tři cizince, škoda, že s námi nekomunikovali. Na kopci je červeným trojúhelníkem značená cesta do údolí k jezerům a dál k chatě. Jsou čtyři odpoledne, ale jdem ještě dál po hřebeni. Má tu bejt další značená odbočka. Asi tak za kilometr, nejvíš dva. Jdem hodinu, taková hřebebová křížovatka do „Y“, jdem nalevo. Stále ty blbě pláně. Je

mi už jasné, že ty červené čáry v mapě znamenají cesty, ale ne značené. Značené jsou jen ty, kde je v mapě symbol, co je i v terénu. Ta odbočka byl ten lavinovej svah, ale to už je tak daleko. Brzy bude tma, chtělo by to se utábořit. A k tomu zas začíná pršet. V trávě jsou sem tam velké kameny a na nich značka. Aspoň to. Najednou se zvedla mlha a nalevo vidíme strž a v ní vodu. Sestupujem, spíš popadáváme, do ní a podél vody jdem dál. Různě se škrábeme dolů, až na loučku. Jsou tu krásné kytky, teče spousta vody, zakopáváme o koňské kobližky. Koničci se pasou opodál. Kdesi pod námi, jsou jezera. Ty dobří Češi, co jsme v poledne potkali, popisovali krajinu s jezery za děsně moc krásnou, prej jako ve Vinetouovi. Škoda, tuhle krásu s cinkajícíma ovečkama nespátříme. Zalézáme spát. Začíná pršet.

6.den – 28.srpna

Povodeň

Celou noc leje. Mnohokrát za noc mám pocit, že se stan pod tou spoustou vody musí protrhnout. Prý byla i bouřka. Snad nás nevyplaví potok. Nevyplavil. Ale naše louka se změnila v jeden ohromný močál. Vstáváme až v 10, sice už neprší, ale je hustá mlha. Dáváme si druhou snídani, první byla už ve spacáčku. (koloval chleba a sucharovej chleba). Rozhlížím se po tábořišti, vlastně spíš po jezeře, po kterém plují stany. Zbyňa má roh stanu utopený ve velké louži. Ale zatím do stanů neteče. Snídáme, obědváme... Třeba se mlha vytratí. Po dvanácté je už trochu víc vidět na cestu. Balíme a začínáme se škrábat z údolí na kopec. Na stráni se zas pasou koně. Celé stádo se na nás přišlo po setmění podívat. Zíraly na nás a najednou se otočily a zmizly (vlastně ne tak najednou, my jsme jim trošku pomohli zmizet). Konečně jsme nad údolím. Našlo se i pár džentlmenů, kteří se vrátili a vynesli aspoň kousek cesty batohy holkám. Taky jsem džentlmen, ale všichni byli na kopci dřív než já.

Silnice

Už zase sledujem červené značky na kamenech v trávě. Obcházím menší horu, míváme vrchol a sestupujem do sedla. V mlze daleko před námi se objevuje civilizace – silnice. K ní musíme přes kopec, stojí na něm kříž, vzpomínka na človíčka, který tu zahynul. Seskakujem dolů, k silnici. No, překvapení. Tak tady asi žádné auto opravdu nestopnem. Na silnici jsme narazili v sedle. Nalevo je asi nějaká salaš, několik chlapů, koně, spousta ovcí a teče tam nějaký potok. My jdem doprava, červená zkracuje silniční serpentinu. Sedáme, jíme. Debatujem o množství chleba. Někteří si myslí, že musíme něco koupit, já si klidně namažu paštiku na lovečák, chleba pro mě bejt nemusí. Než zas začnem pochodovat, silnice ožije. K nám od sedla jede Aro. U nás se zastaví, řidič něco žvatlá, nerozumíme, krčíme rameny, tak jede dál. Umět rumunsky, asi by se dal domluvit odvoz batohů, po silnici totiž nějaký ten čas půjdem. Silnice obchází vrchol hory, vidíme v mlze za námi Paring, už tam asi zas prší. Chvilí vede cesta docela dost dolů, pak už klesání není tak prudké. Našel jsem cedulku z trabanta. Hezkej suvenýr. Docházíme na křižovatku, nalevo odbočuje cesta, aby se za zatáčkou zas napojila. Ale vede z ní další odbočka, na Capatini. Zítra tam půjdem. Před chvílí jsme viděli před sebou vesnici, podle mapy Ranca, tak se tam jdem mrknout. Sestoupíme teda dost dolů, ale ne zas tak moc a bejt po tejdnu v civilizaci, no snad se nás tam neleknou.

Vesnice

Docházíme před vesnicí. Stojí tu pod horou ... velký kříž a pod ním je studánka. Nabíráme síly na sestup. Silnice se klikatí do vesnice, my jdem rovnou za nosem z kopce. Před rokem tu ještě možná nestály žádné domy. Teď tu panuje čilý stavební ruch, vznikají chaty milionářů, hotely a penziony. Podle mapy tu má být tak pět chalup a Cabana. Ale to je asi ještě o nějaký ten kus cesty dál. Nahlížíme do prvního hotelu. Ceny v restauraci nejsou hrozné, o něco menší než u nás. Apartmá stojí dvanáct stovek. Po dumání jdem dál. Projdem lesem a objeví

se pension a restaurace Tara. Pokusíme se koupit chleba. Nějak anglicky neuměj a skoro už odcházíme, když na nás servírka mává chlebem. Nakupujem jich pět, jsou to spíš vecky. Cestou nás láká bača, asi na mlíko. Cesta obchází kopec. Sondujem, co je na jeho vrcholu. Je tam hezky, půjde tu spát. Po debatě se vracíme do Tary na jídlo. Restaurace docela luxus, našťestí nás pustili do salónku s masivními dřevěnými stoly a lavicemi, kožešinami na zdech. Je tu hezky. Jídelák jen rumunsky, ale servírka se snaží o překlad. No, dře to. Nakonec dostáváme mobil a domlouváme to přes něj. Tož, jídlo nebylo špatné, pivečko dobré, ale kdyby za stejnou cenu toho bylo dvojnásob, nezlobil bych se. Ale jinak to drahý nebylo.

Pod širák

Pomaloučku se balíme, chvíli cupitáme po cestě a pak po tmě při troše baterky se škrábem do kopce. Shazujem vše na zem, koukáme po obloze a uléháme pod širák. Nad Paringem se honí všichni čerti, asi tam pěkně leje a bouří. Našťestí nad námi je skoro modrá obloha. Pokojně spíme až do rána, jen nějaký ten kuň se na nás asi zas v noci přišel podívat. A nebylo to první zvíře. Už od prvním domků se k nám připojil Alík. Stále vesele kroutil ocasem a byl moc zvědavý, na naše batohy a na pytle s odpadkama. Málem je i začal žrát.

7.den – 29.srpna

Díky za každý nový den

Probouzím se, ale vůbec se mi nechtějí otvírat očička. Schovávám se ještě hlouběji do spacáku. Nakonec zvědavost vítězí a vysrkuji ven nos. V poslední chvíli ještě stíhám nafotit východ sluníčka. Škoda, že jsem ty očka neotevřel o chvílku dříve. Ráno stojí za to. Slunko nás zahřívá a ozařuje okolní hory. Vytahujem vaříče a za chvíli se už z ešusů line vůně čaje. Vyrážíme zpět do hor a kolem nás proběhne stádo psů a začne hledat, jestli jsme nezapomněli něco k sežráním na našem tábořišti. K prameni pod křížem dolezáme tak různě, jak kdo má síly. Nabíráme vodu a provádíme ranní koupel. Po cestě projela Dacie. Kdoví, kam až dojede. Jdem dál a předjíždí nás Aro plné pastevců.

Hřeben

Konečně jsme zpět na hřebeni. Stojí tu Aro, co nás předjelo. Jdem po travnaté cestě. Obcházíme zezadu horu, pod kterou jsme se předtím myli. Asi jsme si to přes ní mohli zkrátit. Před námi jsou ovečky. Spousta oveček. A taky bača. Zbyňa se s ním dává do řeči a Zbyňa kývá hlavou, kroutí, kývá, sem tam řekne slovo. Krásný rozhovor. My jsme teda z toho skoro nic nerozuměli, ale bača si pokecal a ještě dostal cigarety. Začínáme utíkat před mlhou. Ale je rychlejší a opět přichází na slovo pláštěnky. Travnatá cesta chvíli stoupá, chvíli klesá. Před dnešním posledním velkým kopcem obědváme, měníme mezi sebou sejra a salám a ti co mají chleba, jsou ve středu pozornosti.

Dolů

Vylízt na kopec (Micaia 2170) dalo fakt fušku. Je to taková náhorní plošina, má ještě druhej trošinku vyšší vrchol. Značka už asi na druhej nevede, uhýbá trochu doprava. My jsme už asi ty dva metry navíc zdolali a nevěděli pak kam dál. Nakonec jsme správně zahli doprava a sestupovali po hřebínku až do sedla. Teda nejdřív prudčeji, pak to byla skoro rovina, za ní se to zas svažovalo, bylo tu dost borůvek a najednou začal smrkový les a byli jsme v sedle Curmatura Oltetului (1615 m n.m.).

Sedlo

V sedle vedou dráty elektrickýho vedení. Ale je tu mnohem víc sloupů, než by bylo potřeba. Z některých visí dolů přetrhané staré dráty, význam některých sloupů je těžko odhadnutelný. Taky tu je jakási zděná budka. Schováváme se v ní před deštěm, za budku se schovávají Rumuni, borůvkáři. Asi od nás něco čekají. Mají tu starej náklad'ák s plachtou, tak můžou bejt schovaný tam. Kolem auta a sloupů běhají prasata, o kousek dál na nás čumí osli. Napravo ve stráni jsou dvě salaše. Nad nima ještě jedna stará, opuštěná. Prej v ní můžem spát.

Salaš

Má dvě místnosti. V první je na podlaze jen hlína a nepořádek. V druhé místnosti je podlaha z kuláčat. No, bude to zajímavé spaní, ale nanosíme smrkový větve a snad to půjde. Část z nás jde nakupovat na salaš. Musíme projít rozčvachtanou cestou a pak přes hodinu čekat, než podojej všecky ovce. Koukají na nás dvě malé holčičky, hrají si s pejskem, navzájem se škrtí a tak, to co dělají děti. Čekání se vyplatilo, kupuju dobrý mlíko a sejra. Ze 3 litry a 2 kila platíme 20 leí. Přidáme cigarety a velkou bílomléčnou studenskou pečeť a hned máme slíbeno mlíko zadáčo na ráno. Snažíme se dorozumět, má být lepší počasí, malá má chřipku nebo angínu a nemají léky. Tak jim dáváme nějaký ten penicilín z naší lékárny. Než uvaříme, je tma. Paní nás ještě varuje před medvědy. Celou noc kolem naší salaše pobíhají psi a děsně štěkají. K tomu jsem spal na boku, rameno ve škvíře mezi kuláčaty. No, divný spaní, dobrý, ale divný.

8.den – 30.srpna

Capatinii

Ráno se k nám seběhnou psi a žebrají, asi chtějí žold za noční hlídání. Ze sedla stoupáme po silnici nahoru. Zas to stojí nějaké Aro a pod ním spí chlap. Cesty se dělí, jdem doprava. Před námi jsou asi nejvyšší vrcholy Capatinii. Na dalším rozcestí zas jdem trochu doprava, pár nadšenců jde raději rovně, přes vrcholek kopce. No, dál už ani nevím, kudy jdem. Z mapy se to určit nedá, hádáme pomocí gpsky naši polohu. Cestou necestou dojde k jakési hoře. Pomalu ji traverzem obcházíme. Jsou ze vyschlá koryta a ta s vodou. Potkáváme dva bače, chtějí si povídat, ale fakt jsme se tentokrát nedomluvili. Ani cigára nechtěli. Hlídej krávy. Popojdem kousek dál, pod námi potok, my na stráni, před námi noc. Děláme oheň, večeříme. Nakonec budem spát tam, co jsme potkali bače. Ale ráno musíme vstát dřív, než přijdou zpět krávy.

9.den – 31.srpna

Cestou, necestou

Vstáváme už v sedm, do osmi se přemíst'ujem na jídelní louku. Byl to zbytečnej spěch, krávy nepřišly. Balení zabralo moc času, na cestu zas vyrážíme jako obvykle pozdě. Jde se dobře, zjišťovali jsme, komu zbývá lepší slivovice. Vyběhnem zelený kopeček a dumáme, kde jsme. Asi jsme sešli z hlavního hřebene, do údolí na sever to asi už nemá cenu chodit, sejem tedy na jih. Jdem podle gpsky, rovnou za nosem k nějaké vesnici. Cesta vede smrkovým lesem, pasou se v něm krávy. Jirka našel první hřib. Pravej, sláva, sláva. Cesta už je spíš jen pěšina a hřibů tu je nějak moc. Už ani nemáme, kam je dávat. Vylezem na silničku u malý přehrady a nějakýho domku. Asi v něm bydlí hráznej, co se k nám šine. Vyzvídá odkud kam jem. Do Vaideeni, nejbližší vísky to má bejt 20 kilometrů. Loudí o cigaretu, máme zásobu, tak dostává celou krabičku a má radost.

Podél vody

Cesta kopíruje říčku, která se klikatí údolím. Povodně tu asi byli dost hustý, za nich bychom tu neprošli. Často cesta chybí, je tu jen bagrem shrnuté kamení z řeky. Zlákal nás jeden jez. Voda byla děsně studená, fakt sem tam lez hodně dlouho, ale vlezl. Po nějaké době chůze nám zastavuje Aro s vozejkem. Můžem se svízt. Bágly v autě, my na vozejku. Má nějaký divný kolo, asi se mu touhle jízdou pěkně zničí. Vozejk nemá blatníky a takový ty blbůstky, takže před vesnicí vypadáme jak bláťáci. Ale lepší, než to jít pěšky.

Vaideani

Procházíme vesnicí. Je nekonečná, horní část jsou jen chatrče, dost toho vzala voda. Sem tam stojí přepychová vilka. Snažíme se koupit vajíčka na smažák. Buď nemaj, nebo nechtěj dát. Stále ukazují dál, dolů do vesnice. Najednou je na cestě asfalt. Konečně se nám podařilo koupit vajíčka od baniček a dědečků, co seděli před svým domkem u cesty na lavičce. Nabízeli nám svou zahradu na přespání, odmítli jsme, páč nás bylo dost. Ale měli jsme to vzít. Za chvíli jsme došli k obchodu, bylo před osmou večer a ještě otevřeno. Trocha nákupu a jde se dál. Na křižovatce jdeme doprava, do kopečka. Za vesnicí jsou samé oplocené zahrady a sady. Nakonec do jednoho vlezem a spíme pod širákem. Snažíme se krčit, vždycky jak jede po silnici auto. Jezdí jich až nějak moc. Ale není to tu zas tak špatný, kdybychom šli na křižovatce rovně, asi bychom nic lepšího nenašli, vesnice je dost dlouhá a táhne se skoro až do další. Usínáme a pořád na nás štěká od silnice děsně otravný pes.

10.den – 1.zář

Stopující autobus

Puňta, tak jsme tomu psu začli říkat naklonec spal takřka celou noc Pavlovi u nohou. Ráno ho s Maruškou trošku proháníme po louce. Jezdí čím dál více aut, vstáváme. Měli bychom rychle zmizet, ale s naším balením to půjde těžce. Konečně pochoduju zpět po silnici do vesnice. Proti nám jede autobus. U studny vidíme domorodce a ptáme se, jestli je voda pitná. Je. Ponoříme kýbl do studny, vytáhnem, dírkou u dna vytéká voda přímo do našich petek. Jdem dál po silnici. Vrací se autobus a předjíždí nás. Staví a čeká a čeká. Tak nastupuju a vezem se do Horazu. Jsme jediní cestující s platnou jízdenkou. Ostatní cestující strkaj peníze řidičoj skoro do kapes. Bus staví skoro na každým rohu. Vesničani lezou dovnitř, taky ven. Stavíme. Zase. Babka dává řidičoj svačinu a jede se dál. V Horazu mají dva busáky. Kdybychom nevystoupili, bus by nás zavezl až do Rm.Valcei. Jenže už je v tahu. Na druhém busáku nalézáme přistavený poměrně luxusní bus. Je sice z roku razdva, ale proti předešlé herce to je mnohem lepší. Stále jsme ještě nesnídali. V Rm. Valcei vtrhnem do prvního obchodu a luxuju v rámci peněženek regály s jídlem. Ceny jsou podobné těm našim, víno je ale levnější, rohlíky nemaj. Tak koušu chleba. Po snídání posíláme Pepu a Janču najít nádraží a spoj do Calimanestí. Čekáme na ně na zahrádce restaurace. Všici popíjejí kávičku, kapučíno, jen já si dal točené pivečko. Nic horšího jsem ještě v životě neměl. Taková zrzavá voda bez chuti. No, ale možná lepší než velké kafe; takovej děsně prťavej hrníček (malý kafe bylo v náprstku). S placením je potíž. Babka to chce naráz, prej nemá drobný. My taky ne:-) Při odchodu přichází Janča s Pepou; babka má dobrej zmatek v tom, kolik nás sedělo u stolu a kolik nás platilo. Vlak nám samozřejmě ujel, do dalšího fůra času. Zkoušíme jednat s taxikářema, nejsou drazí, nevím, proč s nima nejedem.

Setkání s medvědem

Pochoduju městem k nádraží. Co dál? Rozchod. Vracím se se Zbyňou na zahrádku jakési hospůdky. Mají tu na rožni místní specialitku, mici. Takové něco jako čevabčiči. Jedno za lei.

Kdybych se chtěl pořádně najíst, nechám tu asi majlat, jak jsou ty kousky malé. A k tomu konečně pořádné pivečko. Ursus, čili medvěd. Prý to je taková rumunská Plzeň. Nebylo špatné, škoda, že nebylo točené. Ale i tak bylo dobré. Přes záchod se vydáváme hledat nádraží. Za mostem doprava a pak zas doleva a kam že dál? No jdem blbě, nějaká paní nás směřuje. Dohání nás většina tlupy. Před nádražím se scukáváme a čekáme na Pepu. Kupujem lístek do Calimanesti (zastávka Halta Pausa, asi 2,5 Lei). Užíváme si sezení a svačíme. Vyskakujem z vláčku. Kam teď. Půjdem po silnici. Jdem, proti nám auto za autem, kamion za kamionem. Ke klášteru Cozia to má být jen půl kilometru a už jdem dvacet minut. Zkoumáme mapu. Kdosi v terénu postavil přehradu na řece a posunul silnici na druhý břeh. Takže realita je jiná, než co říká mapa. Měli jsme u zastávky přejít most a jít po druhé straně. Vracet se nebudem, dojdem k dalšímu mostu a vrátíme se po druhém břehu. Za mostem to už je jen kilometr ke klášteru.

Svatý obrázek jako odsmrad'ovač do auta

Konečně sedíme kolem stolečku v klášterní zahradě. Maruška se snaží zjistit, kolik je vlezne a kdy zavíraj. To je doba. Tak zavíraj až večer, takže pohoda. Vstup do muzea je zadáčo, do kostela 60 bání. Času dost, svačíme. Přichází cikánka ověšená děckama a škemrá o prachy pro špinavé děcko v náručí. Dáváme jí chleba a asi něco k němu, doufám, že to nebyla ta nafouklá paštika. Přesouváme se před muzeum a schazujem batohy na lavičku. Muzeum mě zklamalo. Je to pár místností kláštera s několika vitrínama, popisky u všeho jsou jen rumunsky. Studium anglickýho manuálu nechávám na doma. Takže vlastně na nikdy, protože pochybuji, že jej někdy doma objevím. U vchodu do muzea je stánek se suvenýrama. Rumuni nejčastěji kupujou pohledy a růžence. Mě zaujal svatý obrázek jako voňavka do auta (takový ten smradlavý karton, co si někdo věší na zpětný zrcátko a má na něm třeba ženskou na motorce). Tohle koupit a dovýzt domů, tak mě asi vyděděj. Škoda, že mnich neuměl anglicky, hned bych se zeptal, jestli Marie voní po citrónech nebo jarní louce:-) Všici z tlupy zkupujou pohledy, lepší na ně známky, kterýma se už zásobili ve městě, a píšou romány do Čech. Není to drahý, jen těžko říci, jestli to dojde. Podléhám a něco taky kupuju. Třeba to pošlu až z Čech, třeba to cestou rozžvejkám.

Jinak klášter vypadá z venku hezky, ale jinak to je děsnej kýč. Do kostela se vstupný nakonec neplatí, ale u vchodu prodávaj takový dlouhý tenký svíčky, ty si můžete zapálit v jedný místnůstce. V korýtku s vodou je tu spousta rozsvícených svíček. Místnůstka je malá, blbě větraná, takže tu je dost vedro; taková ponurá nálada. Rozhodně to nijak nepřipomíná oltář panny Marie v polských kostelech, kde se také rozsvěcují svíčky jako přímluva k panně Marii. Taky tu maj turecký záchody, nevím jak po mnichy, ale pro turisty ano. A ještě tu je kašna s pitnou vodou. A když do kašny hodíte nějaký ten peníz, nejlíp papírový, aby dlouho plaval na hladině, je voda léčivá.

Odcházíme pomalu na vlak. U silnice stojí asi linkovej bus, ale všechno z něj vylézá ven. Podařilo se nám zjistit, že se porouchal a za chvíli přijede jinej. Nakonec se do něj vlezem a jedem do Sibiu (kdybychom nebyli blbý, tak až do Simerie). Cestou je Marušce blbě, ale ne zas tak, aby musela ven, jako ten pán, co seděl vedle Janči. Jinak dost podřimujem.

Taxík levnější než vlak

Sibiu. Konečně. Skáčeme z busu, vytahujem bágly a vesele kráčíme na nádraží. Mrzne nám úsměv na rtech, je sice osm večer, ale poslední vlak do Simerie nám před nosem ujel. Další jede asi až po druhé v noci. Jirka s Pavlem smlouvají s taxikářema. Z pěti set to usmlouvají na čtyři sta leí. Drahé, odmítáme. Taxikáři se nevzdávají a po chvíli přicházej s nabídkou mikrobusu. Nejdřív za pět set, pak jen za tři sta. A my hlupáci odmítáme.

Jdem najít někde internet, třeba objevíme nějaký spoj. Non-stop kavárna je kousíček od nádraží. Bohužel jsme ji přešli a táhnem se městem. Staví tu z cihel nový kostel. Mladá slečna

nás doprovází zpět až před netcafé. Pavel jde zpět na busák studovat jízdni řády, Zbyňa s Jirkou studují net. Před kavárnou jsou malí hajzlíci s vodní pistolkou a očividně je baví nás provokovat. Bohužel vedle nich stojí rambo a cucá se s ňákou (svoji) lehkou děvou, chvíli ji strká ruce kamsi do, nechtějte to vědět. Když mi došla trpělivost a opatrně jsem upozornil dětičky, že nám to vadí, rambo začal machrovat... Naštěstí se brzy vyvalil Jirka se Zbyňou. Podle času, co tam strávili, museli hledat spojení na mars. Ze Simerie nám jede rychlík ve 23 a pak druhý den v 15. Jenže do ní, se večer bez taxi už nedostanem. Z posledního busu jsme vystoupili, škoda. Vracíme se na nádraží, zjistit cenu vlaku. Babka byla fakt děsně ochotná, cenu, kterou nám napsala, asi spletla, tolik to přece nemůže stát (bohužel stojí). Co teď. Přeci nezalehnem tak brzy. Razíme do hospůdky.

Specialitu? Příště už raději ne!

Hospůdka je vevnitř trošku (více) zakouřená, tak sedáme venku. Jedna hezká servírka umí anglicky. Bohužel menu je v rumunštině. Nakonec nám jej přeloží. Objednáváme řízek s hranolkama a taky místní specialitu. Maj bezmasou a masovou. Proč jsem si nedal ten řízek. Má nemasová specialita je docela dobrej kašovitej tvaroh a ... kaše. Odhaduji to na nastrohané a rozmačkané syrové brambory. Aspoň sem si to měl dál s tím párkem. Ale za třicet korun, no, snad ještě nějaké jídlo najdu v batohu. Před půlnocí musí servírka domů. Chce zaplatit, jak jinak než dohromady. Nějak se na to složíme, zpětně počítáme a počítáme a cena je trošku vyšší než v jídeláku. Nějak nesedí to pivo. Ne že nám je po něm blbě, byl to Medvěd, takže dobrůtka, ale nesedí ta cena. Servírka už je v tahu, tak vytáhnem Huberta (meloun) a hodujem. Přitom zakládáme záchodový fond, za použití chtěj 5 bání. Pomalu vstáváme, obcházíme taxikáře a jdem na vlakáč.

Jak nám bezďák záviděl

Po návratu z hospůdky jsme obhlédli nádraží. V hale stále ještě byli stařeny a bezzubými ústy se na nás tlemily. Bylo tu docela živo, kupodivu i relativně teplo. V rohu se válel chlap v holínkách a spal. Vyšli jsme na perón, ovanul nás čerstvý vzduch. Nalevo končil perón kdesi v nádražáckém haraburdí. Napravo byl temný podchod, svítící stánek s občerstvením a za rohem zamřížovaná policejní stanice a druhý vstup do podchodu. Shodili jsme s lehkostí rance na zem, vytáhli karimatky a spacáky. Naše ležení se rozkládalo podél zdi podchodu, z jedné strany nás hlídala bílá Dacie, od kolejí jsme si museli hlídat sami. Na mě připadla hlídka asi od půl páté. Přemohla mě lenost a než bych vytahoval spacák, ulehl jsem jen na karimatku. Sem tam se ohlásil větřík a nebylo jednoduché usnout. Podařilo se a zdál se mi krásný sen, když přišel čas hlídky. První mé kroky vedly za nedalekou zídku, už to tu bylo trochu cítit, asi to je hojně navštěvované místo. Povídáním s Míšou (ta toho v noci opravdu moc nenaspala) uběhla první půlhodina. Během ní přišel muž ve středních letech s velkým kufrem, opřel se o stoleček před bistro, popíjel vodu, kouřil, snažil se usnout. Párkrát se objevil bezďák a mlsně koukal na naše spacáky. Ani kdyby sebevíc prosil, nepustil bych ho lehnout. Pohled na jeho nohy v gumákách a následná představa smradu, byla naprosto odpuzující. Hodka a půl uběhla děsně rychle. Už se rozednívalo a na kolejích stály první vlakové soupravy. Krásné, nové, tou tak jet. Protáhl jsem si o něco hlídku. Po chvíli se probudila Maruška. Ona je vždycky první vzhůru a převzala hlídku. Už jsem toho ale moc nenaspal. Ty krásné nové soupravy pořád děsně pípaly při každém otvírání a zavírání dveří. Před šestou se přihnalo postupně několik rozhrkaných osobáků a vydalo ze sebe davy lidí. Mnozí spěchali do práce, jiní byli ověšeni velkými taškami a mířili na trh. Tu a tam se někdo zastavil a zíral na nás jak na přízraky. Světla přibývalo a my se probouzeli.

11.den – 2.září

Ráno před policií

Probudili jsme se tak, jak jsme usnuli. Takřka před vchodem do místní policejní služebny. V noci kolem nás párkrát prošli, ale neřekli ani slovo. Spíš nádražáci z nás měli legraci. Ukazovali si na nás a očividně se bavili. Z odjezdové tabule jsem pochopil, že vyhlédnutý vlak do Simerie nejede. Jel kamsi do Mediasu. U jedné kasy uměl mužíček trochu anglicky, a tak jsme se dověděli, že Medias leží na hlavní trati a rychlík domů přes něj pojede. Jízdenku nám prodali jen do Mediasu (Sibiu – Medias do 5 Lei). Osobáček kodrcal, cesta se táhla. Vedla nás seděla cikánská rodina. Vypadala mnohém lépe než mi, rozhodně nesmrděla kouřem. V Mediasu začlo vyjednávání. Na hlavní trati asi umí pokladní aspoň trochu anglicky, takže se dalo domluvit. Průšvih byla cena jízdenky. Nejprve jsme si museli koupit místenku, na rychlík až do Budapešti stála 11 Lei. To jsme ještě měli, měli jsme i na lístek na úsek Medias – Simeria (8,9 Lei), průšvih přišel hned potom. Rychlíkový příplatek k jízdence do Simerie. Kde vzít 13 Lei bylo pro mnohé záhadou. Vyběhl jsem ven a snažil se s taxikářem domluvit výměnu peněz. Poslal mě do banky. Dlouhá fronta a odjezd vlaku za půlhodinu mě značně znejistily. Ale vše dopadlo dobře, za pár chechtáků jsme si ještě mohli koupit jeden chleba a láhev minerálky. Pro deset lidí docela slušná zásoba na dlouhou cestu vlakem☺

Kolik jazyků umíš, tolikrát jsi člověkem

Náš rychlík jel až do Brna, respektive Prahy. Jenže moderní informační systém ve výdejně jízdenek (telefonát kamsi na centrálu a ruční psaní a razítkování jízdenek) nám zajistil místenku jen do Budapešti a to ještě ve třech kupéčkách. Se mnou, Pavlínkou, Míšou a Pepou ještě seděla Babička. Měla rumunský pas, plynule mluvila rumunsky, maďarsky, anglicky a kdovíjakou další řečou. Jela do Budapešti za známými. Její muž byl za války pilot, takže měla vlak po Rumunsku zadarmo, kupovala jen jízdenku z hranic do Budapešti (30 euro). Sem tam něco prohodila, jen radu, že záchody v dalším voze na delším konci našeho vagónu jsou mnohem čistější (první třída), si nemusela tak dlouho nechávat pro sebe. Jinak kvalita záchodů v rychlíkách byla poměrně dobrá, objevoval se toaleták i ručníky. O osobáku bych raději nemluvil.

Domů!

Hranice, stojíme skoro hodinu při výjezdu z Rumunska (Curtici). Jelikož posouváme hodinky zpět o hodinu dozadu, tolik to nevadí. Ujedem pár metrů a stojíme zase celou věčnost. Tentokrát nás kontrolují Maďaři. Do Budapešti dojíždíme asi s hodinovým zpožděním. Vylázáme z vlaku. Naštěstí se už nekoná žádný úprk přes koleje na jiné nástupiště. Jen musíme počkat, až odpojí pár vagónků a pár jich zas připojí. Nakonec lezem do jednoho z mála zbylých rumunských. Kupodivu mají Rumuni stará kupéčka lepší než naše dráhy. Zabíráme dvě sousední a v jednom se chvíli bobuje. Vlak se rozjíždí, víno! Kdo má ještě v batohu rumunské víno? Koštujeme, pojídáme zbylé rozinky a rumunské sušenky. Občas se objeví i nějaká ta čokoláda. Vlak se kolíbá a my pomalu usínáme. Párkrát nás vzbudí průvodčí (maďarskej má uniformu vypadající jako z roku razdva, ale sekne mu), taky nějaký ten hraničář. Před druhou jsme v Brně. Venku je tma, nikomu se z vlaku nechce. Loučíme se se Zbyňou a Jirkou, s Jančou a Míšou. Dohadujem se s průvodčím, jestli nám prodá jízdenku ve vlaku. Prý jo. Těsně než vystupuje Pepa v Brodě, průvodčí se vrátí a tiskne jízdenku. Naštěstí ne z Brna, ale kdesi dál, takže neplatíme přírážku. I tak to je solidní cena, vždyť jedem do Pardubic přes Kolín. Před Hradcem vychází slunko a my jej pozorujem přes špinavá skla. V Hradci se už každý vydává svou cestou. Před devátou jsem v postýlce a spinkám až do oběda. Otvírám batoh a ... děsnej smrad:-)

Sorry za ten prawopys☺

Jára, tučňák

brhel@centrum.cz
<http://brhel.webpark.cz>
<http://salas.diecezhek.cz>